

Projekt Fønix: Genopbygning af Syrien – Aleppo: Den evige stad

28. juni 2016 – I historiens løb har Aleppo været vidne til mange øjeblikke af storhed, så vel som også nedgang og urolige tider, men byen har altid igen rejst sig af asken, som Fugl Fønix. Det syriske folk og den syriske regering har holdt denne samme ånd i live, konfronteret med den værste krise i landets historie.

I denne fremlæggelse gennemgår vi et forslag til genopbygningen af Syrien, ved navn Projekt Fønix, og som fokuserer på, hvordan Syrien, der har en ideel placering ved korsvejen, hvor tre kontinenter mødes, kan få gavn af at blive opkoblet til Den Nye Silkevej og den fremvoksende Verdenslandbro. Denne video blev optaget til Schiller Instituttets Internationale konference i Berlin, Tyskland, 25.-26. juni, 2016: »En fælles fremtid for menneskeheden, og en renæssancekultur for klassiske kulturer«

Se også: Projekt Fønix – diskussionspunkter for en genopbygning af Syrien.

Se også: En fredsplan for Sydvestasien, af Helga Zepp-LaRouche. EIR-Pressemeddelelse i anledning af udgivelsen af den

arabiske version af rapporten “Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen”.

Se også: [Playlist: The World Land-Bridge & Global Development](#)

**Lyndon LaRouche:
Det transatlantiske
finansielle system
er dømt til undergang (og det
ved I!)**

30. juni 2016 (Leder) – Under en diskussion torsdag med sin Policy Committee og andre kolleger understregede Lyndon LaRouche, at det nuværende, finansielle system er ved at bryde sammen, og at systemet, som system, ikke kan overleve. De store, finansielle institutioner, inklusive centralbankerne, er håbløst og uigenkaldeligt bankerot. LaRouche bemærkede, at, alt imens der eksisterer en forfærdelig risiko for krig, der drives frem af de kredse, hvis magt udspringer af det aktuelle finansielle system, så er en stor del af de trusler, der kommer ud af munden på Barack Obama og nogle NATO-folk, faktisk ikke andet end bluff. Truslerne, som de udslynger imod Rusland og Kina, virker ikke.

Ikke desto mindre kan denne sammenblanding, med både den finansielle front og krigsfronten, føre til et alvorligt sammenbrud, som menneskeheden ikke er parat til at håndtere.

I denne uge udstedte både Den Internationale Valutafond (IMF) og Den Internationale Betalingsbank (BIS) rapporter, der klart indikerede hele det transatlantiske finansielle systems disintegration. Bankernes udlån i hele den avancerede sektor er totalt kollapset. Der er ingen som helst kapitalindstrømning til realøkonomien, den produktive økonomi, i henhold til de data, som BIS har frembragt. IMF har udstedt en dyster advarsel om, at Deutsche Bank står foran nedsmeltning, og alene dette kunne udløse en systemisk krise.

I takt med, at NATO-folk færdiggør planerne for statsledernes topmøde i Warszawa, Polen, den 8.-9. juli, opbygges vanviddet mod Rusland yderligere. Onsdag var præsident Obama i Ottawa til sit endelige topmøde med sine canadiske og mexicanske modparter. Han benyttede anledningen til at kaste sig ud i en tirade imod Rusland og nærmest tiggede Canada om at udsende en kampbataljon til De Baltiske Stater.

Sæt denne galskab op i kontrast til **Schiller Instituttets ekstraordinære konference, der fandt sted sidste weekend i Berlin**, hvor ledere fra fire kontinenter kom sammen for at diskutere spørgsmålet om et nyt paradigme for en tankegang, der skal få verden ud af den nuværende, eksistentielle katastrofe.

Som både Lyndon og Helga LaRouche understregede under weekendens begivenheder i Berlin, så er det presserende nødvendigt, at vi skaber et revolutionært skifte i tankegang, der fokuserer på en opbygning af en fremtid med samarbejde mellem suveræne nationer og integrerede regioner i verden. Kinas program med 'Ét bælte, én vej' er paradigmatisk for denne nye form for tankegang, der må vedtages af ledende borgere i verden.

Det nuværende system er dødt, og det kan ikke overleve ret meget længere.

Video: Hør Helga Zepp-LaRouches hovedtale fra konferencen i Berlin, 25.-26. juni, 2016. En dansk oversættelse af talen er på vej. Bliv på kanalen!

Titelfoto: Mineudlaggeren FNS Uusimaa fra den finske flåde sejler i Det baltiske Hav (Østersøen) under BALTOPS den 7. juni, 2016, som en del af øvelser, der skal demonstrere beslutsomhed hos styrkerne fra NATO og dens partnere.

POLITISK ORIENTERING den 30. juni 2016: Efter Brexit: EU disintegrerer, mens Rusland- Kina konsolideres// Schiller Instituttets Berlin- konference

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

PRESSEMEDDELELSE:

International Schiller Institut-konference i Berlin, 25. – 26. juni 2016:

**»At skabe en fælles fremtid
for menneskeheden,
og en renæssance for klassisk
kultur«**

28. juni 2016 – Schiller Instituttets internationale todages konference samlede flere end 300 gæster fra 24 nationer og fire kontinenter til en intens og dybtgående dialog om, hvorledes den umiddelbare fare for en verdenskrig kan standses ved i stedet at skabe et nyt paradigme for globalt samarbejde og udvikling, baseret på en dialog mellem civilisationer og den menneskelige arts enestående kreativitet. Konferencedeltagerne var ekstremt opmærksomme på optrapningen af den vestlige, geopolitiske konfrontation mod Rusland og Kina og faren for atomkrig, og en resolution vedtoges, der krævede den omgående afslutning af sanktioner mod Rusland og Syrien. At gøre en ende på krigen og genopbygge det krigshærgede Syrien og hele det sydvestasiatiske område var et hovedfokus på konferencen, hvor dr. Bouthaina Shaaban, medlem af Syriens præsidentskab, talte til konferencens tilhørere og deltog i en bevægende, Spørgsmål & Svar-live stream.

Bliv ikke igen krigens ofre – Der findes en løsning

28. juni 2016 (Leder) – Ved afslutningen af todages-konferencen i Berlin, sponsoreret af Schiller Instituttet, hvor ledende talere fra fire kontinenter fremlagde det rædselsvækkende billede af både den 'evindelige krig', der finder sted i dag, og truslen om en atomkrig i morgen, samt de nødvendige løsninger med den Nye Silkevejs-proces, kom Lyndon LaRouche med følgende bemærkninger (parafrase):

Vi kan som et folk indgå aftale om ideer om en fredelig løsning på den krise, vi står overfor, hvilket er afgørende. Send et stærkt og klart opråb; spred ordet. Vi søger ikke krig. Der er en anden løsning end atter at blive krigens offer.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede dernæst konferencen, som stifter af og præsident for Schiller Instituttet, med ordene: »Jeg opfordrer jer til at tilslutte jer Schiller Instituttet og, hvad der ligeledes er vigtigt, at følge Lyndon LaRouches vise ord.«

Aldrig har den overhængende krise stået mere skarpt. Den britiske Brexit-afstemning sidste torsdag afslørede den kendsgerning, at Imperiets finansielle system går rundt i den bare natskjorte. Brexit forårsagede ingenting – den afslørede simpelt hen den kendsgerning, der i mange år har været åbenlys for alle, for nær de blinde, at det enorme spillekasino, kendt som det transatlantiske finansielle system, ikke kan »reddes« – og ganske bestemt ikke ved, at man trykker flere penge for kunstigt at stive de bankerotte banker af i endnu nogle uger eller måneder. Londons førende bankaktier er kollapsede med

over 30 % siden Brexit-afstemningen torsdag, og med halvdelen i løbet af det seneste år. Alle de vestlige »To Big to Fail«-banker – 'for store til at lade gå ned-banker' – står over for en lignende skæbne, der allerede er i gang.

Vi må gøre en ende på systemets elendighed med en total Glass/Steagall-afskrivning af de værdiløse værdipapirer, der dominerer de såkaldte aktiver i storbankerne. Først da kan et kreditsystem efter Hamiltons principper blive genindført, som det kræves, for at Vesten kan tilslutte sig Rusland og Kina i den globale udviklingsproces, der nu er i gang, sammen med verdens nationer og folk, gennem programmet med Ét bælte, én vej, Shanghai Samarbejdsorganisationen, den Eurasiske Økonomiske Union, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, BRIKS' Nye Udviklingsbank – som alle er helliget til, og nu aktivt investerer i, regionale infrastrukturprojekter i stor skala i hele verden. Som LaRouche har understreget hele sit liv – udelukkende kun en sådan kreativ transformation af verdens borgeres produktivitet, gennem videnskabelige opdagelser, kan gøre en ende på det mareridt, menneskeheden nu står overfor.

Det vestlige finansoligarkis frygt er, at Storbritanniens afgang fra EU vil indgyde mod i det voksende antal ledere i Europa, der ønsker at afkaste City of Londons og det sjælløse EU-diktatur i Bruxelles' lænker. Den tyske udenrigsminister Steinmeiers fordømmelse af, at NATO rasler med atomsablen og udøver militære provokationer mod Rusland, har mange støtter, der blot mangler modet til at tale offentligt. Dette er vores opgave – LaRouches »stærke og klare opråb« om, at der er en løsning, hvis folk finder det sublime i sig selv og handler på vegne af menneskeheden som et hele.

Foto: Lyndon og Helga LaRouche på Schiller Instituttets Konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016.

Putin og Xi understreger betydningen af deres »Stormagtsrelation« for hele verden

26. juni 2016 (Leder) – Præsidenterne for Rusland og Kina, Vladimir Putin og Xi Jinping, mødtes i Beijing lørdag, hvor de udstedte tre, betydningsfulde erklæringer af stor vigtighed mht. deres relation og den strategiske situation i verden. Dette er Putins 15. besøg i Beijing, og hans indledende bemærkninger til Xi forud for mødet understregede dybden af alliancen mellem de to lande.

»Vi mødes ofte og på tilbagevendende basis, men ... hvert af vore møder har altid en væsentlig karakter ... Livet selv kræver, at vore folk arbejder for at styrke og udvikle vore relationer.«

Hvad angår præsident Xi, så bemærkede han efter mødet:

»Jo vanskeligere, den internationale situation bliver, desto mere afgørende må vi lade os lede af det strategiske samarbejdes og venskabets ånd; vi bør fremme bilateral støtte, styrke politisk og strategisk samarbejde og intensivere vore relationer.«

Den første, noget lange erklæring, de udstedte, understreger betydningen af deres relation som en model for en »stormagtsrelation«, som de anser for at være den model, der skal følges i det, der nu er blevet til en multipolær verden. Dokumentet fortsætter også med at understrege betydningen af deres model for relationer, inklusive disses respekt for den

enkelte nations særlige udviklingsvej og for doktrinen om ikke-indblanding i den anden nations interne anliggender, som en ny model for interaktioner i en verden, der karakteriseres af konflikt. Dokumentet understreger også det øgede samarbejde inden for atomkraft, så vel som også inden for rumfart, inklusive samarbejde om udforskning af Månen. Det understreger også komplementariteten af de to nationers udviklingsprojekter, i særdeleshed mellem udviklingen af Ruslands fjerne østlige område og Kinas nordøstlige provinser, der grænser op til Rusland, lige så vel som også komplementariteten mellem udviklingen af Ruslands Volgaområde og Yangtze-flodens udviklingszone. Det understreger desuden den betydning, deres relation har for stabiliteten på verdensarenaen.

Hoveddokumentet sætter fokus på finansmarkedernes nye flygtighed, der er blevet forværret af de af nogle lande »ensidigt påtvungne sanktioner«. Det kaster også handsken over for »visse lande« og »visse militære alliancers« forhåbninger om et overherredømme, der truer stabiliteten i verden gennem deres ambition om at opretholde ensidig, militær overlegenhed på bekostning af andre landes evne til at forsvare sig. Det lytter tilbage til den oprindelige hensigt med De Forenede Nationer, nemlig at forhindre krig og etablere et system med international lov, som alle lande nøje bør følge.

Kina og Rusland bekræftede også deres hensigt om at arbejde sammen i FN for at forhindre ulovlige og uautoriserede militære interventioner, der ikke er under FN-mandat. Dokumentet peger på BRIKS-gruppens vigtighed, så vel som også på ASEAN- og ASEAN-plus-grupperingernes funktion for den globale økonomi.

De to udstedte en anden, specifik erklæring, der drejede sig om de globale trusler, som »visse lande« skaber med deres fremstød for at øge verdens militære spændinger. Dokumentet fordømmer den destabiliserende karakter, som planerne om missilforsvar i Europa udgør, så vel som også den planlagte

deployering af THAAD-missilsystemet i det asiatiske Stillehavsområde.

En tredje aftale om samarbejde om cyber-sikkerhed blev indgået.

Desuden blev flere end 30 økonomiske aftaler indgået under Putins besøg, især inden for områderne energi, landbrug, transport, rumfart og samarbejde om militærtekniske spørgsmål.

Foto: Den russiske præsident Putin og den kinesiske præsident Xi i Beijing denne weekend. (Foto: Kremlin.ru)

Den kinesiske præsident Xi Jinpings strategiske mission til Central- og Østeuropa. EIR-Artikel

 Af EIR's Mike Billington.

Følgende artikel forekommer i EIR, 24. juni 2016.

21. juni 2016 – I Stillehavet flyver og sejler Obamas truende patruljer tæt på kinesiske territorier, hvor de tilmed undertiden med fuldt overlæg krænker suverænt kinesisk territorium. Han forsøger at opbygge et net af alliancer i Stillehavsområdet.

I Central- og Østeuropa gennemfører NATO provokerende øvelser

på Ruslands grænser, hvor de forsøger at opnå krig, som den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier korrekt har antydnet.

Og hvor var Kinas præsident Xi Jinping fra 17. til 21. juni? I en strategisk mesterstreg, der er en general William Tecumseh Sherman værdig, var Xi Jinping lige præcis i Central- og Østeuropa, NATO's planlagte krigsfront. Ikke på en krigsmission, men en vital strategisk mission, der er mere omfattende end spørgsmålet om krig – en mission for en 'win-win'-politik for fredelig udvikling, koordineret med Putins Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum.

Kinas præsident har besøgt Serbien i Østeuropa, Polen i Centraleuropa og Usbekistan i Centralasien. I april besøgte Xi den Tjekkiske Republik, alt imens ledere fra Central- og Østeuropa (CEE) har besøgt Kina i år. Dette diplomatiske og økonomiske samarbejde er en del af den 16+1 proces, der er etableret mellem Kina og de 16 CEE-nationer i 2012. De fleste af disse nationer var engang en del af Sovjetunionen eller Warszawa-pagten, mens mange i dag er med i EU, eller søger om optagelse. Gruppen af 16+1 fungerer således som en afgørende bro mellem Øst og Vest, og den fungerer i særdeleshed som omdrejningspunkt – nav – for udviklinger langs den Nye Silkevejs forbindelseslinje mellem Kina og Europa.

Serbien har bevaret stærke relationer til både Rusland og Kina selv, mens landet samtidigt har ansøgt om medlemskab i den Europæiske Union siden 2007. Polen har på den anden side under den aktuelle højrefløjsregering fuldt ud tilsluttet sig Obamas mobilisering for en militær konfrontation med Rusland. Polen kræver permanente NATO-baser samtidig med, at landet installerer amerikanske missilsystemer på sin jord, missiler, der er en direkte trussel mod russisk sikkerhed. Samtidig har Polen meget tætte bånd til Kina. Xi Jinpings besøg og udvidelse af deres strategiske relationer og økonomiske bånd, er en klar demonstration af den win-win-politik, som følges af både Kina og Rusland, og som tilskynder til samarbejde om

gensidig økonomisk udvikling med alle nationer – hvilket samtidig fratager Obamas marionetter deres vilje til kamp.

Det tjener som model, at Xi følger sin central- og østeuropæiske turne med et besøg i Usbekistan, hvor Shanghai Samarbejdsorganisation (SCO) afholder sit 16. årlige topmøde i Tasjkent, og hvor han skal mødes med den russiske præsident Vladimir Putin, som dernæst rejser videre til Beijing til et statsbesøg i Kina.

Serbien: Mødested mellem Øst og Vest

I en signeret artikel i Serbiens førende avis *Politika* den 16. juni, dagen før sin ankomst, skrev Xi Jinping: »I århundreder har Serbien været et sted, hvor civilisationer i Øst og Vest mødes, interagerer og sammen virkeliggør væsentlige fremskridt i den menneskelige civilisation.« Han bemærkede det tætte samarbejde mellem kineserne og Jugoslavien om bekæmpelsen af »fascistisk aggression på de østlige og vestlige fronter under Anden Verdenskrig« og tilføjede, at den serbiske præsident Tomislav Nikolic i november 2015 deltog i 70-års højtideligheden i Beijing, i anledning af sejren i den »Antifascistiske Verdenskrig«, der »sendte et stærkt budskab om vore to landes forpligtelse over for opretholdelse af efterkrigstidens internationale orden, beskyttelse af verdensfreden og opbygning af en bedre fremtid for menneskeheden.«

Serbien er en betydningsfuld del af den Nye Silkevej, eller, som Beijing kalder det, Ét bælte, Én vej (OBOR), hvilket refererer til det Nye Økonomiske Silkevejsbælte over land og det 21. Århundredes Maritime Silkevej over vand. Kina er allerede i færd med at bygge store projekter i og omkring Serbien, inklusive jernbanen fra Beograd til Budapest,

Pupinbroen over Donau i Beograd samt en jernbane fra Beograd til Montenegro.

Dette var første gang i 32 år, at en kinesisk præsident besøgte Serbien, men de to nationer underskrev en aftale om strategisk partnerskab i 2009, som nu er blevet opgraderet til et »Omfattende Strategisk Partnerskab«. Kina har investeret mere end \$1 mia. i infrastruktur og energiprojekter siden da. Intet projekt har været af større betydning end købet i april af det 100 år gamle Smedervo-stålværk af Kinas Hesteel Gruppe for en pris af 46 millioner euro, hvilket således reddede selskabet og dets 5000 arbejdere fra en sandsynlig lukning. Den 19. juni besøgte Xi stålselskabet med præsident Nikolic og premierminister Aleksander Vucic. »Lad kinesisk-serbisk samarbejde sætte et godt eksempel for samarbejde med andre nationer i Central- og Østeuropa«, sagde Xi.

»Serbien indtager en vigtig, strategisk position«, sagde præsident Nikolic og tilføjede, at »Serbien er parat til at blive Kinas vigtigste partner, og ikke kun i området. Jeg er overbevist om, at Serbiens fremtid vil se meget anderledes ud end i dag.«

Besøgets mest dramatiske øjeblik kom, da præsidenterne Xi og Nikolic lagde en krans af hvide krysantemer på stedet for den tidligere kinesiske ambassade i Beograd, der blev bombet og ødelagt den 7. maj 1999 af et amerikansk B-2 Stealth bombefly, og tre kinesere blev dræbt.

Præsidenterne Xi Jinping og Tomislav Nikolic fra Serbien lægger krans ved stedet for den tidligere kinesiske ambassade i Beograd, der blev ødelagt af et amerikansk luftangreb i 1999. Senere lagde de to præsidenter en hjørnesteen på samme sted, hvor der skal bygges et Kinesisk Kulturcenter, og hvor de afslørede et monument for Konfucius.

At Xi lagde en krans, indikerede ikke noget ønske om hævn –

tværtimod. Xi og Nikolic lagde en hjørnesteen på stedet, hvor der skal bygges et kinesisk kulturcenter, og de afslørede et monument for Konfucius (Konfutse), såvel som også navneskilte til den nyligt navngivne Konfucius-gade og Den Serbisk-kinesiske Venskabsplads. Der findes allerede to Konfucius-institutter i Serbien, og der undervises i det kinesiske sprog i flere end 100 under- og mellemskoler. For Xi gælder Konfucius' begreb om Harmoni under Himlen for alle folkeslag og alle nationer.

Med hensyn til Serbiens bestræbelser på at tilslutte sig EU sagde Xi, at han støtter ansøgningen.

Kina og Serbien underskrev også 21 aftaler under besøget, inden for handel, infrastruktur og andre områder. Præsident Nikolic tildelte præsident Xi Serbiens højeste orden, Storordenen af Republikken Serbien. Den russiske præsident Putin fik tildelt samme orden, da han besøgte Beograd i oktober 2014.

Præsident Nikolics svigerdatter, dr. Milena Nikolic, er med i det officielle billede af præsidenterne Nikolic og Xi. I oktober 2014 havde hun fremlagt Serbiens forslag til en kanal mellem Donauflodnen og Ægæerhavet – forslaget om Donau-Morava-Vardar/Axios-Ægæerhavet-vandvejen – på en konference, der blev afholdt af Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut i Tyskland. Kina har siden finansieret en foreløbig gennemførlighedsundersøgelse af projektet, men den er endnu ikke blevet offentliggjort.

Serbien er beliggende på et afgørende vigtigt punkt, der forbinder Kinas Økonomiske Silkevejsbælte og det 21. Århundredes Maritime Silkevej. Bæltet og Vejen mødes ved den græske havn i Piræus nær Athen. I april købte Kinas Havshippingsselskab (COSCO) en aktiemajoritet i havnen i Piræus som det 21. Århundredes Maritime Silkevejs primære terminus, for kinesiske varer, der sejles til Europa. Varer, som skal til Central- og Østeuropa, vil blive transporteret

med jernbane – for det meste bygget af Kina – igennem Makedonien, Serbien, Ungarn og videre derfra.

Polen: Silkevej og Ravvej

Præsident Xi rejste videre til Polen søndag, den 19. juni. I en artikel i den førende polske avis, *Rzeczpospolita*, den 17. juni, refererede Xi til Kopernikus, madame Curie og Chopin som polakker, der har ydet store bidrag til menneskehedens fremskridt, og som er meget kendte og respekterede i Kina. Han nævnte også den polske jesuiterpræst Michal Boym, der arbejdede stort set alene for at forsvare den sidste Mingkejser i 1640'erne imod Qing-invasjonen fra Manchuriet, og som også udgav værker om Asiens flora og fauna.

Xi roste Polens historiske samarbejde med Kina som en af de første nationer, der anerkendte Folkerepublikken Kina, og det første, centraleuropæiske land, der gik med i den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB, etableret af Kina). Kina og Polen er gensidigt hinandens førende handelspartnere i deres respektive områder, med en tovejshandel til en værdi af mere end \$17 mia. i 2015. Der findes fem Konfucius-institutter i Polen, og Xi sagde, at et voksende antal kinesiske universiteter underviser i det polske sprog.

Han påpegede, at Polen ligger på både den antikke Silkevej og den ligeså gamle Ravvej – således kaldet, da rav var »Nordens guld« – den nord-sydgående handelsrute fra Østersøområdet gennem Polen til Venedig, og derfra videre med skib. Han bemærkede, at flere kinesiske jernbanelinjer til Europa enten slutter i, eller passerer igennem, Polen.

Xi indikerede, at Polen forfølger en genindustrialisering, alt imens Kina søger internationalt samarbejde til distribution af »produktionskapacitet«, en henvisning til hans politik med at anvende Kinas såkaldte overskudskapacitet (i forbindelse med

det økonomiske kollaps i Vesten) til at bygge industrielle produktionsfabrikker i udlandet.

Xi og præsident Andrzej Duda underskrev måske 40 aftaler og MOU'er (Forståelsesmemoranda) den 20. juni, for det meste inden for området byggeri, råmaterialer, energi, finans og videnskab. Duda sagde, at han håbede, at Polen ville blive Kinas »indgangsport til Europa« og pegede på både havnen i Gdansk og terminalerne på land for jernbaneforbindelserne.

Xi og Duda tog sammen af sted for at byde et tog, der ankom til Warszawa fra Kina, velkommen. De spiste begge polske æbler – et af de landbrugsprodukter, der nu kan eksporteres til Kina med jernbane. Den polske godstransportgruppe PKP Cargo opererer 20 tog om ugen via den Nye Silkevej mellem Polen og Kina, hvor hver tur tager 11-14 dage, hvilket er dobbelt så hurtigt som med skib, og langt billigere end med fly.

Under Xi Jinpings besøg beundrer han og den polske præsident Andrzej Duda polske æbler, der nu kan eksporteres til Kina via de Nye Silkevejstog, der forbinder Kina og Europa.

Xi og Duda aftalte at opgradere deres relation til et »omfattende strategisk partnerskab« fra det eksisterende strategiske partnerskab, ligesom Xi og Nikolic også gjorde for Kina og Serbien.

Xi kom ikke med nogen offentlige udtalelser om Obamas militære mobilisering imod Rusland, ej heller om Polens centrale rolle i den militære inddæmning af Rusland, og heller ikke om den ekstreme fare for en konflikt, der kunne føre til en global atomkrig. I sin artikel i *Rzeczpospolita* forud for sit besøg sluttede Xi med følgende: »Kina og Europa har behov for at følge tidstendensen for fred, udvikling og win-win-samarbejde. Vi bør intensivere strategisk samarbejde, øge kommunikation om og koordination af internationale anliggender og bidrage til

opbyggelsen af en ny type internationale relationer, der udviser win-win samarbejde og et fællesskab for en fælles fremtid for hele menneskeheden.«

Usbekistan og SCO

I skrivende stund, den 21. juni, er Xi rejst videre til Usbekistan i Centralasien til et statsbesøg, på invitation fra præsident Islam Karimov, før han deltager i SCO-topmødet i Tasjkent den 23.-24. Ud over at mødes med regeringsledere vil Xi tale for Usbekistans Senat og Lovgivende Kammer, de to huse i Oliy Majlis.

SCO-topmødet vil officielt acceptere både Indien og Pakistan som nye SCO-medlemmer, der nu omfatter Rusland, Kina og fire af de fem centralasiatiske nationer – Usbekistan, Tadsjikistan, Kirgisistan og Kasakhstan. Tilføjelsen af de to sydasiatiske nationer vil betyde, at 60 % af Eurasien vil samarbejde gennem SCO omkring både strategiske og økonomiske spørgsmål. Der er bekymringer, der går på, at spændingerne og de lejlighedsvis fjendtligheder mellem Indien og Pakistan kunne underminere niveauet af gensidig politisk tillid inden for SCO, men begge nationer er ivrige efter at tilslutte sig. Det bredere samarbejde inden for SCO kunne i realiteten bidrage til løsning af nogle af stridsspørgsmålene mellem Indien og Pakistan.

Iran, der i øjeblikket er observatør i SCO, forventes at blive optaget som medlem i nærmeste fremtid.

Samarbejde mellem SCO og den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), som omfatter Rusland, Belarus, Kasakhstan, Armenien og Kirgisistan, giver et yderligere grundlag for præsident Putins opfordring på det nyligt afholdte Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum om et »Stor-Eurasien«, der potentielt omfatter alle de eurasiske nationer, inklusive,

understregede Putin, nationerne i den Europæiske Union.

Dette er visionen for fremtiden, baseret på gensidig udvikling, både fysisk og kulturelt, og som må opnås, hvis den fremstormende, geopolitiske krig skal forhindres.

Titelfoto: Præsidenterne Xi og Nikolic besøger Serbiens Smerdervo-stålværk, som er blevet købt af et kinesisk selskab, og dermed reddet fra sandsynlig lukning og arbejdsløshed for værkets 5000 arbejdere.

**EU er bankerot, og sammenbrud er ikke en reaktion på Brexit:
Valget er klart; vi behøver et Nyt Paradigme,
med globalt samarbejde om udvikling,
med Rusland og Kina, og Europa og USA!**

Så vi ser nu, mht. efter denne afstemning, indikationer på det fortsatte sammenbrud i Europa og det transatlantiske system, der allerede var i gang; men på den anden side har vi noget fuldstændigt bemærkelsesværdigt, der introduceres. Vi ser Putin og Modi – Indiens premierminister, præsident Xi i Kina,

SCO-topmødet i denne weekend og indgåelsen af massive aftaler for økonomisk samarbejde og udvikling, inklusive samarbejde om rummet. Spørgsmålet lyder, hvor er USA i alt dette? Ideen om, at renæssance-begrebet om menneskeheden, baseret på denne identitet med at skabe fremtiden og genoprette en moralsk værdi i samfundet, ses direkte i det, som Rusland og Kina gør netop nu; og hvorfor dette er et krav til USA's moral, der er af afgørende betydning, om, at USA skal ændre dette og tilslutte sig denne kurs.

Download (PDF, Unknown)

Verden har valget mellem to systemer

21. juni 2016 (Leder) – »Formålet med øvelsen er klar«, sagde den polske præsident Andrzej Duda. »Vi forbereder et angreb.«

USA's befolkning er ubevidst om de to mest betydningsfulde, geopolitiske faktorer på planeten. På den ene side finder vi de igangværende tiltag hen imod en global, generel atomkrig, og på den anden finder vi potentialet til at udløse den største periode med global, økonomisk vækst i menneskehedens historie. Ovenstående udtalelse fra den polske præsident, mht. den nylige, 50.000 mand stærke NATO-øvelse, »Anakonda 16«, der simulerer en invasion af Rusland, er en demonstration af desperationen på Wall Street og i [City of] London, der gør fremstød for at fremprovokere en udslettelseskrig med Rusland og Kina.

Der er en udviklingsvej for en fremtid med menneskelig fremgang – men denne vej fastlægges uden for USA – i takt med, og vores politiske proces fortsat befinder sig i Wall Streets fallerede, monetære systems kvælergreb, samt den pomp, der omgiver dette cirkus for folket og de etablerede medier. I kontrast hertil var det nyligt afsluttede Skt. Petersborg Økonomiske Forum i Rusland, som Obama forsøgte at sabotere, en total succes, der indbragte \$12 mia. store økonomiske aftaler blandt 40 lande, og hvor højtplacerede europæiske ledere, der krævede en afslutning af sanktioneerne mod Rusland og krigsprovokationerne, deltog. Den tidligere franske præsident Nicolas Sarkozy udtalte på konferencen:

»Vi har mange andre problemer, og vi har ikke råd til at lide pga. disse kunstigt skabte problemer. Og den stærkeste bør strække hånden frem, for den stærkeste spiller er Rusland, repræsenteret af præsident Putin.«

Det, som en stor del af verden allerede har erkendt, er, at nationens interesse ikke er bygget på militær aggression eller økonomisk krigsførelse, men derimod bygger på fremskaffelsen af en fremtid for ens egen befolkning, inklusive gennem internationalt samarbejde, for at skabe højere levestandard og bedre teknologier således, som nye indsigter i universet kan give os. Af fundamental betydning for denne udviklingsproces er rumprogrammet.

Lyndon LaRouche har peget på rumforskningspioneren Krafft Ehrlicke som den person, der »har skabt selve ideen om et rumprogram«. Ehrlicke var forpligtende engageret over for princippet om fremskridt og fordømte nejsigernes ikke-forandring, og udtalte:

»en filosofi med anti-vækst, der af menneskene forlanger, at de skal leve med mindre af alting, kan sætte os tilbage til Middelalderen, fordi en hund-æder-hund-kamp med sikkerhed vil bryde ud under sådanne omstændigheder ... Livet viser os, at teknologiske fremskridt er vejen ad hvilken. Men, baseret på

disse teknologiske fremskridt, må vores art og vores civilisation ligeledes gøre fremskridt. Så kan vi gå videre.»

Rusland, Kina, Indien og andre har erkendt det uundgåelige, elendige resultat af »nul-vækst«-geopolitik og har afvist det og vist, at de er forpligtet over for økonomiske projekter og rumteknologi, der vil fremme menneskehedens fysiske økonomi og lykke. Kra-kanalen i Thailand, den forbedrede Suezkanal i Egypten, udviklingen omkring Mekongfloden, nye jernbanelinjer i Pakistan og Afghanistan og Chabahar-havnen i Iran er blot nogle få af disse. For nylig har Kina inviteret til internationalt samarbejde omkring sin fremtidige rumstation. Vicedirektøren for Kinas bemandede rumprogram, fr. Wu Pung, sagde for nylig til FN's Komite for den fredelige anvendelse af det ydre rum, i forbindelse med aftaler om nye rumstationer:

»Udforskning af rummet er menneskehedens fælles drøm og ønske. Vi er overbevist om, at implementeringen af aftalerne afgjort vil fremme det internationale samarbejde om udforskning af rummet og skabe muligheder for FN's medlemsstater, i særdeleshed udviklingslande, til at deltage i, og drage fordel af, anvendelsen af Kinas rumstation.»

Rusland og Kina har også for nylig annonceret et fuldt ud omfattende samarbejde omkring rummet. Ruslands ambassadør til Kina Andrey Denisov forklarede i et nyligt interview:

»Jeg ville lægge vægt på samarbejde omkring aktivitet i det ydre rum som et hele, snarere end en specifik leverance af et parti varer. Pointen er ikke at levere specifikt udstyr, men at organisere langsigtet, gensidigt fordelagtigt samarbejde mellem alle siderne, der objektivt set har tætte forbindelser ud fra et standpunkt om teknisk og teknologisk kompatibilitet.»

Dette er vejen til fremtiden. Mens USA plages af selvmord, narkotikamisbrug, masseskyderier og økonomisk disintegration,

så går et flertal af menneskeheden videre til det næste niveau. London-Wall Street-finanssystemet er dødt. Vi har kun ét valg. Valget mellem krig, terror og økonomisk fortvivlelse på den ene side, kontra, at vi dumper Obama og alt, hvad han står for, og kræver en fremtid, der passer sig for menneskeheden.

Billede: »Anakonda 16«-vejen til Anakonda – NATO's mere og mere virkelige »march mod Moskva«. Truslen om Tredje Verdenskrig har aldrig været større. (www.eur.army.mil/Anakonda)

Vi nærmer os opgørets time

21. juni 2016 (Leder) – En intens række af diplomatiske engagementer er planlagt for de næste to uger, som kunne være bestemmende for, om verden tager en tryk kurs hen imod et Nyt Paradigme for udvikling – som det klarest er blevet fremlagt i præsident Vladimir Putins forslag til »en plan for Stor-Eurasien« på Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum den 16.-18. juni, og ligeledes i den kinesiske præsident Xi Jinpings program for 'Ét bælte, én vej' – eller, om verden går i krig, med udslettelse til følge, sådan, som det promoveres af London og dets skakbrik Obama.

På torsdag afholder Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) sit årlige topmøde i Tasjkent, Usbekistan. Indien og Pakistan skal indføres som nye medlemmer, og Iran vil få en højere status over observatør nu, da FN's sanktioner er blevet ophævet i kølvandet på P5+1-aftalen. Fra Tasjkent vil den russiske præsident Putin rejse til Kina for et officielt statsbesøg hos præsident Xi. Den russiske vicepremierminister Dmitry Rogozin er allerede i Kina, hvor han forbereder mødet

med Kinas vicepremierminister Wang Yang. Man er allerede i gang med at udarbejde aftaler om samarbejde om rumteknologi, om det mulige salg af en \$11 mia. stor andel i Ruslands statslige olieselskab, Rosneft, samt en mulig kinesisk investering i højhastigheds-jernbanelinjen Moskva-Kazan, som sluttelig kommer til at løbe hele vejen til Beijing.

Torsdag den 23. juni vil den længe ventede Brexit-afstemning finde sted i Storbritannien. Den 28. juni træffer de europæiske statsoverhoveder beslutning om, hvorvidt de skal forlænge sanktionerne mod Rusland over Ukraine i yderligere seks måneder. Den franske udenrigsminister gjorde det i mandags klart, at han forventer, at sanktionerne forlænges, men han indikerede, at Frankrig vil gennemtvinge en debat for en tidsramme for sanktionernes reducere og fjernelse. På et eller andet tidspunkt, måske før afstemningen den 28. juni, forventes Normandiet-4-gruppen (Putin, Merkel, Hollande og Poroshenko) at mødes for at forsøge at kickstarte Minsk II-processen, der er gået i stå, og som er et nøglespørgsmål mht. sanktionerne mod Rusland.

NATO's krigsprovokationer imod Rusland forårsager tydeligvis dybe rifter i de europæiske regeringsinstitutioner. Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers skarpe angreb på NATO i søndagens *Bild am Sonntag* er tydeligvis en indikation på sådanne splittelser. Den italienske premierminister Renzi og EU-kommissionens præsident Junckers tilstedeværelse i Skt. Petersborg er en anden.

En mere dybtgående undersøgelse af NATO-forsvarsministrenes møde i Bruxelles i sidste uge, som en forberedelse til NATO-statsoverhovedernes topmøde i Warszawa den 7.-8. juni, demonstrerer det vanvid, der har grebet Alliancen. De deltagende ministre aftalte at tilføje cyberspace som et yderligere militært domæne – i tillæg til luft, land, vand og rummet. Hvad dette rent konkret betyder, er, at et angiveligt cyber-angreb imod et NATO-medlemsland kunne udløse en anråbelse af den fælles forsvarsklausul (artikel V) i NATO's

charter, som kunne føre til et militært NATO-angreb på det land, der får skylden for cyber-angrebet. Dette er topmålet af galskab og kan blive en ny, hårfin udløsermekanisme for krig med Rusland og Kina – to lande, der gentagent er blevet beskyldt for at føre cyber-krig imod USA og Europa (sidste uges hackerangreb ind i det Demokratiske Partis database, som det oprindeligt var blevet »bevist« var blevet udført af den russiske stat, fandtes senere at være blevet udført af en hacker uden forbindelse til Rusland).

Som en kommentar til denne række af diplomatiske begivenheder fastslog Lyndon LaRouche den basale pointe: Vi ved endnu ikke, hvad der vil komme ud af disse begivenheder. Vi ved imidlertid, at Putin har sin egen, klare strategi og dagsorden, og han vil handle på det. Alt imens vi ikke specifikt ved, hvad Putin vil gøre, så ved vi, at det vil blive en faktor, der vil forme den globale situation.

Foto: Et amerikansk Air Force B-52 Stratofortress anfører en formation af fly, inklusive polske, tyske og svenske styrker, over Det baltiske Hav, 9. juni 2016. NATO-allierede udfører en række realistiske øvelsesmissioner på Ruslands grænser. (U.S. Air Force photo)

**Det er Putin, der bestemmer,
hvad der**

skal ske med 'Planen om Stor-Eurasien'

20. juni 2016 (Leder) – Den russiske præsident Vladimir Putin brugte Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum den 16.-18. juni som anledning til at fremlægge det eksistentielle spørgsmål, som nu konfronterer menneskeheden: Gå enten med i det, han kalder 'Planen om Stor-Eurasien' for økonomisk udvikling og sikkerhed, eller også, stå over for den umiddelbart overhængende fare for det transatlantiske systems kollaps og en meningsløs global krig, som kunne udvikle sig til en udslettelseskrig.

Under en to timer lang dialog, der blev præsideret af CNN's Fareed Zakaria, med deltagere, annoncerede Putin, at den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) nu vil indlede forhandlinger i denne måned med Kina om fuld integration i 'Ét bælte, én vej'-projektet, og han understregede, at 40 lande søger handelsforbindelser med EAEU, og at Rusland hilser Vesteuropas fulde deltagelse i dette ambitiøse program velkomment.

I den samme dialog talte han åbenhjertigt om USA's og NATO's »blodige kup« i Ukraine, samt indsatsen af nyere dato for at inddæmme Rusland med NATO-styrker.

Putins handlinger, samt det vanvittige, anglo-amerikanske krigsfremstød mod både Rusland og Kina, har udløst et voksende oprør blandt vesteuropæere, der ser krigsfaren mere og mere klart. Ikke alene deltog flere europæiske ledere i Skt. Petersborg-forummet, imod Obamas og Londons udtrykkelige krav. Den tidligere franske præsident, Nicolas Sarkozy krævede en afslutning af sanktioneerne mod Rusland og opfordrede Putin, som, sagde han, befinder sig i en stærkere position, til ensidigt at afslutte de russiske gengældelses-sanktioner mod Europa. Putin responderede positivt til Sarkozys krav, så vel som også til udtalelser, som den italienske premierminister

Matteo Renzi kom med, men han advarede om, at Rusland ikke er indstillet på igen at lade sig bedrage.

Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier gav et interview til det meget læste *Bild am Sonntag*, hvor han angreb de netop afsluttede NATO-øvelser langs den russiske grænse for at være en krigsprovokation, og han krævede et stop for de »krigshyl«, der kommer fra NATO. Steinmeiers handlinger har udløst et totalt skænderi mellem grupperinger i den tyske politiske klasse, lige så vel som, at Sarkozys tale i Skt. Petersborg har udløst en seriøs debat i Frankrig. Steinmeiers intervention er blevet støttet af den ledende militæranalytiker fra CDU, Michael Stürmers nylige angreb på NATO's provokationer, samt af udtalelser i denne uge fra tidligere tyske kansler Gerhard Schröder, der også har fordømt tendensen hen imod et nyt våbenkapløb og en Kold Krig med Rusland.

Alle disse fundamentale skift i det politiske landskab kommer blot få dage før Brexit-afstemningen i Storbritannien den 23. juni, og blot få uger, før topmødet mellem NATO's stats- og regeringsledere finder sted i Warszawa i begyndelsen af juli, hvor NATO's deployeringer ind i De baltiske Stater og Polen efter planen skal ratificeres. *Sunday Telegraph*, en flagskibs-publikation fra Tory-grupperingen i Storbritannien, havde en barsk formuleret lederartikel til fordel for britisk exit af den Europæiske Union. Lederartiklen konstaterede åbenlyst, at EU er død.

Vi er nået til et *punctum saliens*-øjeblik, hvor menneskeheden enten går fremefter med det nye paradigme, som bedst kommer til udtryk i ideen om Verdenslandbroen, eller også styrter den ud i en udslettelseskrig. Der er ingen steder at gemme sig, for menneskehedens fremtid ligger i vægtskålene. Putin har totalt fod på dette opgør, og man kan forvente, at han vil gøre det, der er uventet, i de kommende dage og uger, for at vinde kampen om menneskehedens fremtid.

Her i USA består den største fare i, at disse voksende kræfter, der klart ser faren for en atomkrig, vil holde sig tilbage fra at bringe Obamas præsidentskab til fald – før han starter en krig. Ledende røster i den Amerikanske Komite for Øst-Vest-aftaler, inklusive dr. Stephen Cohen og Gilbert Doctorow, er noget forsinket ved at indse, at Obama ikke er en person, man »overtaler« til at gøre det rigtige. Han har begået forbrydelser, der klart berettiger til en rigsretssag, inklusive hans afvisning af at arbejde sammen med Rusland for at knuse Islamisk Stat, al-Nusra og andre anglo-saudisk sponsorerede, jihadistiske bander. Hvor mange uskyldige liv er gået tabt, fordi Obama nægtede at samarbejde med Putin og de russiske tjenester – der ved, hvordan man fører en kontra-terrorist-operation?

I takt med, at denne kamp når nye dimensioner i Europa, fortsætter den kinesiske præsident Xi Jinping sin turne i Central- og Østeuropa, hvor han indgår betydningsfulde aftaler med Serbien, der er et afgørende omdrejningspunkt for den Eurasiske Landbro.

Frem for alt andet pålagde Lyndon LaRouche sine kolleger i søndags, nøje at overvåge Putins træk. Han vil tage skridt til flankeoperationer, baseret på hans opfattelse af hele den globale situation. Han stoler ikke på andre, i særdeleshed ikke Obama og briterne. Han vil handle på overraskende måder, som på bedste måde vil reflektere virkeligheden i dette øjeblik med et globalt opgør. Han er, understregede LaRouche, det bedste referencepunkt for handling.

Foto: Den russiske præsident Putin under et møde med lederne af verdens førende nyhedsagenturer, på sidelinjen af det 20. Internationale Økonomiske Forum i Skt. Petersborg (SPIEF 2016), Rusland, 17. juni 2016. Mikhail Metzel/TASS

Supplerende materiale:

Putin langer ud efter sanktioner, NATO's udvidelsespolitik og driften mod kold krig

20. juni 2016 – Den russiske præsident Vladimir Putin talte i flere timer på den sidste dag af Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum. Han konfronterede direkte realiteterne omkring den nuværende strategiske krise, der bliver smidt efter det nye paradigme, som er under skabelse af Rusland og de andre BRIKS-nationer. I et interview med Fareed Zakaria efter topmødet, vred han sig behændigt ud af udtalelser om, at han støttede Donald Trump, ved at påpege, at han var blevet fejlciteret af journalister såsom Zakaria, der ikke er analytikere, og idet han understregede, at vi "er rede til at arbejde med USA," uanset, hvem der vælges til ny leder. Han påpegede, at "Trump har udtalt, at han er parat til at genoprette det fulde format af russisk-amerikanske relationer ... det hilser vi alle velkommen."

I sin udtalelse på topmødets sidste dag sagde Putin, at USA kunne være til gavn for verden, inklusiv Rusland, så længe USA ikke blander sig i andre landes anliggender:

"Vi behøver [USA]. Men vi har ikke brug for, at de konstant blander sig i vore anliggender, fortæller os, hvordan vi skal leve, og hindrer Europa i at opbygge relationer med os."

Putin påpegede, at Obama-administrationen gav sine europæiske partnere besked på at tåle sanktioner mod Rusland, sanktioner, der havde ødelæggende konsekvenser for Europa, men ikke for USA.

Putin sagde, at europæiske erhvervskredse i Frankrig, Tyskland og andre steder har udtrykt villighed til at samarbejde med Rusland, og nu er det op til politikerne "at udvise visdom, forudseenhed og fleksibilitet."

"Vi bærer ikke nag og er rede til at møde vore europæiske partnere på halvvejen," sagde Putin til forummet. Han pegede på, at det ikke var Rusland, der begyndte det nuværende "nedbrud" i relationer mellem Europa og Rusland, forårsaget af sanktionerne. "Alle vore handlinger har været, og forbliver, alene gengældelse."

Putin fortsatte, "Vore seneste møder med repræsentanter for tyske og franske erhvervskredse har vist, at europæisk erhvervsliv er villigt og parat til at samarbejde med vort land. Der er behov for, at politikere møder forretningsfolk på halvvejen, og udviser visdom, forudseenhed og fleksibilitet. Vi har brug for at styrke tilliden i russisk-europæiske relationer og genetablere niveauet af interaktioner.

Putin tog, hvad angår NATO's udvidelsespolitik, ligeledes tyren ved hornene og sagde, at det ikke giver mening: "Sovjetunionen er der ikke mere, Warszawapagten [mellem Sovjetunionen og de østeuropæiske lande] er ophørt med at eksistere, så hvorfor behøver NATO konstant at udbrede sin infrastruktur og bevæge sig mod Ruslands grænser? Nu tager de Montenegro ind. Hvem har truet Montenegro?" spurgte Putin, leende over absurditeten i det.

Han hævdede, at NATO har "en absolut ligegyldig og tankeløs attitude i forhold til vores position på alle områder," og noterede, at det var USA, der ensidigt afsluttede missilforsvars-traktaten, der til at begynde med var underskrevet for at "bringe strategisk balance ind i verden." Putin fortsatte med at berolige verdenssamfundet med, at han ikke ønsker at gå videre til en ny kold krig, som "ingen ønsker". "Uanset, hvor dramatisk tankegangen i udviklingen af internationale relationer måtte se ud udefra, er det ikke en

global konfrontations-tankegang.”

Putin udtalte, at det amerikanske missilskjold i Østeuropa udgør en trussel mod magtbalancen. ”Vi vil perfektionere vores kapacitet for missilangreb for at opretholde balancen, alene på grund af det.”

Putin påpegede, at problemer i verden kun kan håndteres, som det i øjeblikket sker i Syrien. I det tilfælde, sagde han, arbejder nationer i verden, inklusiv Rusland og USA, sammen om at hjælpe med at løse krisen i Syrien. Han konfronterede regimeskifte-politikken, idet han insisterede på, at Syriens integritet må opretholdes som topprioritet. Putin sagde ligeud, at disintegrationen af Syrien ville blive en ”destabiliserende faktor, ikke kun for regionen, men for hele Verden”.

Han udtalte, at fred i Syrien kun kan nås ved en politisk proces: ”Hvis vi ønsker at fremme princippet om demokrati, så lad os gøre det med demokratiske instrumenter,” sagde han til forummet.

Han anførte, at den ukrainske krise blev skabt med overlæg af Obama-administration, for at tilvejebringe en grund til NATO's eksistens, og at det ikke er sådan, at situationer i den internationale arena burde håndteres: ”Efter det Arabiske Forår sneg [USA] sig op til vore grænser. Hvorfor havde de behov for at støtte et kup i Ukraine? Det er sandsynligt, at oppositionen, der er ved magten nu, kunne have opnået det ved demokratiske valg, og vi ville have arbejdet med dem, netop på samme måde, som vi arbejdede med dem, der var ved magten før præsident Janukovitj ... Men nej,” fortsatte Putin, ”de skulle nødvendigvis føre det til et blodigt kup med ofre, skulle absolut forårsage borgerkrig.”

Putin sagde, at den udvikling ”arrede” Ukraines russisk-talende befolkning i det sydøstlige Ukraine og på Krim, og ikke gav Rusland andet alternativ end at tage forholdsregler

”for at beskytte visse grupper af folk.”

Grunden, sagde han, er, at: NATO ”har brug for en fremmed fjende, hvad skulle grunden ellers være til eksistensen af en sådan organisation?” Putin sagde, at hele konflikten blev påtvunget Ukraine ”for at underbygge selve eksistensen af den nordatlantiske alliance.

USA: Senator Feinstein og kongresmedlem Tauscher langer ud efter planerne for nye atomvåben

20. juni 2016 – Senator Dianne Feinstein og tidligere kongreskvinde og viceudenrigsminister for våbenkontrol og international sikkerhed, Ellen Tauscher har sammen skrevet en ledende artikel, der blev bragt i *New York Times* d. 18. juni, og hvori de krævede et stop for den planlagte produktion og indsættelse af det nye ’Long-Range Standoff Weapon’ (LRSW), en ny generation af kernevåben, der stærkt øger faren for termonuklear krig. Forfatterne advarede:

”Luftvåbnet er bestemt for, til næste år, at accelerere udviklingen af dette nye nukleare krydsermissil. Det vil fremføre et opgraderet W-80 atomspræghoved, og være i stand til at penetrere verdens mest avancerede luftforsvarssystemer ... fremstilling af nye kernevåben som dette kan imidlertid være unødvendigt, kostbart og farligt.”

Feinstein og Tauscher citerede tidligere forsvarsminister Bill Perry, som for et år siden advarede om, at deployeringen af LRSW-våbensystemet ville øge risikoen for atomkrig ved at udviske linjen mellem konventionelle våben og kernevåben (LRSW kan bruge både nukleare og konventionelle spræghoveder). De

to forfattere af *New York Times*-artiklen forlangte, at forsvarsminister Ashton Carter frembringer en detaljeret offentlig redegørelse for planerne om LRSW, inklusiv, hvorvidt det ville blive betragtet som et potentielt offensivt våben, snarere end en tilføjelse af et element til den amerikanske atom-afskrækkelse. De citerede estimer fra Føderationen af Atomvidenskabsfolk (FAS) er, at det nye våbensystem vil koste \$30 milliarder:

“På et tidspunkt, hvor Forsvarsministeriet har besluttet at modernisere hvert ‘ben’ af den nukleare triade (strategiske bombefly, interkontinentale ballistiske missiler og ballistiske missiler fra undervandsbåde, -red.), er det uansvarligt at investere \$30 milliarder i et unødvendigt og farligt nyt atomvåben.”

De understregede også, at

“Vi ønsker at eliminere enhver uklarhed om, hvorvidt dette nye missil er et offensivt våben.”

Forfatterne bemærkede, at revurderingen ‘holdningen til atomvåben’ i 2010 (2010 Nuclear Posture Review) opfordrede til en reduktion af det amerikanske atomarsenal og en øget afhængighed af konventionelle systemer, som luftvåbnets ‘Joint Air-to-Surface Standoff Missile’ og flådens Tomahawk-krydsermissil, der ikke indebærer risiko for nuklear optrapning.

Putin præsenterer vision for fred og udvikling ved SPIEF, 17. juni 2016

Præsident Vladimir Putin henvendte sig til plenum-sessionen ved Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) (17. juni 2016) med en slagkraftig politisk og økonomisk vision for Eurasiens fremtid, og som konsekvens deraf for Verden, idet den imødegår Obamas aggressive krigsforberedelser. Han fremførte, at de geopolitiske spændinger i virkeligheden drives af den økonomiske krise. Han appellerede stærkt til EU-nationerne om at afslutte det destruktive sanktionsregime, idet han identificerede det faktum, at de er et resultat af Obamas manipulation. Han pegede på de tyske og franske erhvervsledere, som har åbnet op for en genetablering af relationerne med Rusland, og opfordrede politiske ledere til at mødes med dem på halvvejen, for at reetablere tillid mellem EU og Rusland.

Putin sagde, at Verden, og Rusland, behøver et stærkt USA, men ikke et USA, der blander sig og forhindrer Europa i at bygge bånd. Om TTIP sagde han, at Europa ville blive alvorligt begrænset, hvis det blev bundet til et enkelt regionalt tilknytningsforhold. Han gentog adskillige gange, at hans vision for et 'Stor-Eurasien' sammen med specielt Kina, var åbent for alle – og i særdeleshed for EU-nationerne.

Han gennemgik i detaljer sin plan for genopbygning af den russiske økonomi, baseret på fremstillingsvirksomhed, anvendelse af teknologier i industrien, 3 millioner nye jobs i små og mellemstore industrivirksomheder i år 2020, og endnu mere fokus på videnskab og teknologi inden for uddannelserne.

Dette er, hvad Obama kalder sin succesfulde "internationale isolation" af Rusland.

Uddrag af Putins tale til plenarforsamlingen på Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum, 17. juni 2016

I øvrigt er de aktuelle, geopolitiske spændinger, til en vis grad, relateret til økonomisk usikkerhed og udtømmning af de gamle kilder til vækst. Der er risiko for, at det vil stige, eller endda blive kunstigt fremprovokeret. Det er i vores fælles interesse at finde en kreativ og konstruktiv vej ud af denne situation.

[Der findes] et enormt og voksende potentiale inden for digitale og industrielle teknologier, robotics, energi, bioteknologi, lægevidenskab og endnu andre områder. Opdagelser inden for disse områder kan føre til sande teknologiske revolutioner og til en eksplosiv vækst i arbejdskraftens produktivitet. Dette sker allerede, og det vil uundgåeligt ske

...

Vi kan faktisk allerede i dag se forsøg på at sikre eller endda monopolisere fordelene ved næste generations teknologier. Dette er, mener jeg, motivet bag skabelsen af afgrænsede områder med opsatte regler som en barriere for at reducere udvekslingen af banebrydende teknologier ...

Man kan kontrollere spredningen af visse teknologier i en vis tid, men i nutidens verden er det nærmest umuligt at holde dem tilbage i et inddæmmed område, også selv om det er et stort område. Men denne indsats kunne føre til, at grundforskning, der nu er åben for den fælles udveksling af viden og information gennem fælles projekter, også indelukkes, hvor der opstilles afspærrende barrierer.

... vi kan kun udvikle os effektivt sammen, ved at opbygge et samarbejde. Vi er overbevist om, at et sådant samarbejde faktisk kan opbygges som en del af et fleksibelt og åbent integrationsmiljø, der opmuntrer til konkurrence inden for videnskabelig forskning og et bredt udvalg af teknologiske løsninger, der gør det muligt for de deltagende lande fuld ud at bruge deres kompetence og deres potentiale ...

Vi er bevidste om de imponerende udsigter i forbindelse med samarbejde mellem EAEU [Eurasisk Økonomisk Union] og andre lande og integrationsforbindelser. Flere end 40 stater og internationale organisationer har udtrykt deres ønske om at etablere en frihandelszone med den Eurasiske Økonomiske Union. Vi og vore partnere mener, at EAEU kan blive et af centrene i et større, fremvoksende integrationsområde ...

Sammen med vore kinesiske kolleger har vi planlagt at påbegynde officielle forhandlinger så tidligt som i juni måned, om skabelsen af et omfattende handelspartnerskab og økonomisk partnerskab i Eurasien, med deltagelse af staterne i den Europæiske Union og Kina. Jeg forventer, at dette vil blive et af de første skridt hen imod skabelsen af et betydeligt, eurasisk partnerskab. Vi vil helt bestemt genoptage diskussionen om dette betydningsfulde projekt på det

Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok i begyndelsen af september ...

Venner, det projekt, jeg netop har omtalt – projektet for det større Eurasien – er selvfølgelig åbent for Europa, og jeg er overbevist om, at et sådant samarbejde kan blive til gensidig fordel. På trods af alle de velkendte problemer i vore relationer, er den Europæiske Union fortsat Ruslands hovedpartner inden for handel og økonomi ...

Jeg forstår også vore europæiske partnere, når de taler om de komplicerede beslutninger for Europa, som blev truffet under forhandlingerne om dannelsen af det transatlantiske partnerskab. Det er indlysende, at Europa har et enormt potentiale, og en satsning på kun én regional forbindelsespartner indsnævrer tydeligvis dets muligheder. Under de omstændigheder er det vanskeligt for Europa at opretholde en balance og bevare et rum for en udbytterig manøvre.

Som de nylige møder med repræsentanter for tyske og franske erhvervskredse har vist, så er europæiske virksomheder villige og rede til at samarbejde med dette land. Politikere bør møde virksomhederne på halvvejen ved at udvise kløgt, samt en vidtskuende fleksibel fremgangsmåde. Vi må atter oprette tillid til de russisk-europæiske relationer og genoprette vores samarbejdsniveau.

Vi husker, hvordan det hele begyndte. Rusland igangsatte ikke det aktuelle sammenbrud, afbrydelse, problemer og sanktioner. Alle vore handlinger har udelukkende været i besvarelse. Men vi bærer ikke nag, som man siger, og vi er rede til at komme vore europæiske partnere i møde på halvvejen. Men dette kan under ingen omstændigheder blive en vej med ensrettet færdsel.

Lad mig gentage, at vi er interesseret i, at europæere går med i projektet for et storslået eurasiske partnerskab. I denne sammenhæng hilser vi den kasakhstaniske præsidents initiativ,

med at afholde konsultationer mellem den Eurasiske Økonomiske Union og EU, velkommen. I går diskuterede vi dette spørgsmål ved mødet med præsidenten for den Europæiske Kommission.

Det vil yderligere være muligt at genoptage dialogen mellem eksperter på et teknisk niveau, om en bred vifte af spørgsmål, såsom handel, investering, lovgivning inden for teknik og toldadministration. På denne måde kunne vi skabe fundamentet for yderligere samarbejde og partnerskab ...

Vi anser det naturligvis for vigtigt at fortsætte samarbejdet omkring betydningsfulde forskningsprojekter, såsom ITER-forsøgskraftværket og den frie elektron-røntgenlaser, for blot at nævne nogle få. En fælles indsats vil gøre det muligt for os virkelig at forøge både Europas og Ruslands teknologiske konkurrencedygtighed. Det rækker at sige, at, i 2015 investerede Rusland 1,2 mia. euro i fælles højteknologiske projekter med Europa ...

Et præsidentielt råd for strategisk udvikling og prioritetsprojekter vil blive skabt i den nærmeste fremtid. Deres ydmyge tjener vil stå i spidsen, mens rådspræsidiat vil blive ledet af premierminister Dmitry Medvedev ...

Verden har brug for et så magtfuldt land som USA, og det har vi også, men vi har ikke brug for, at det konstant blander sig i vore anliggender, fortæller os, hvordan vi skal leve og forhindrer Europa i at opbygge en relation til os.

FRA SPØRGSMÅL & SVAR:

Jeg ønsker ikke at tro på, at vi er på vej hen imod en ny Kold Krig, og jeg er sikker på, at ingen ønsker dette. Vi gør ganske bestemt ikke. Det er ikke nødvendigt. Hovedtankegangen bag udviklingen af internationale relationer er, at, uanset hvor dramatisk, det kan synes at være, så er det ikke tankegangen bag en global konfrontation. Hvad er problemets

rod?

Det skal jeg sige jer. Jeg må bringe jer lidt tilbage i tiden. Efter Sovjetunionens kollaps, havde vi en forventning om generel fremgang og generel tillid. Desværre måtte Rusland konfrontere flere udfordringer, for at tale i moderne vendinger: økonomisk, samfundsmæssig og intern politik. Vi fik udfordringer som separatisme, radikalisme, aggressiv international terror, for det var utvivlsomt al-Qaeda-militante, som vi bekæmpede i Kaukasus, det er en åbenlys faktor, og det kan der ikke være to meninger om. Men, i stedet for støtte fra vore partnere i vores kamp mod disse problemer, fik vi ulykkeligvis noget andet – støtte til separatisterne..., efterretningsstøtte, finansiel støtte og regeringsstøtte ...

Sovjetunionen eksisterede ikke længere; Warszawa-pagten eksisterede ikke længere. Men af en eller anden grund fortsætter NATO med at udvide sin infrastruktur hen mod Ruslands grænser. Det begyndte længe før i går. Montenegro er ved at blive et NATO-medlem. Hvem truer Montenegro? For vores position bliver totalt ignoreret.

Et andet, lige så vigtigt, eller måske det vigtigste spørgsmål, er den ensidige [fra USA's side] opsigelse af ABM-traktaten. ABM-traktaten blev engang indgået mellem Sovjetunionen og USA af en meget god grund ... Traktaten var udtænkt til at skabe en strategisk balance i verden. Men de droppede imidlertid ensidigt traktaten og sagde venligt, Dette er ikke rettet imod jer. I ønsker at udvikle jeres offensive våben, og vi antager, at det ikke er rettet imod os.

Ved I, hvorfor de sagde sådan? Det er simpelt: der var ingen, der forventede, at Rusland i begyndelsen af 2000, da landet kæmpede med sine interne problemer, var revet itu af interne konflikter, politiske og økonomiske problemer, tortureret af terrorister; at Rusland da ville genopbygge sin forsvarssektor. Der var tydeligvis ingen, der forventede, at vi var i stand til at opretholde vore arsenaler, for slet ikke

at tale om at få nye strategiske våben. De tænkte, at de ville opbygge deres missilforsvarsstyrker, mens vore arsenaler skrumpede.

At dette blev gjort under påskud af at bekæmpe den iranske atomtrussel. Hvad er der så blevet af den iranske atomtrussel nu? Der er ikke nogen; men projektet fortsætter. Og sådan er det, skridt for skridt, det ene efter det andet, og så fremdeles.

Så begyndte de at støtte alle mulige former for 'farvede revolutioner', inklusive det såkaldte Arabiske Forår. De støttede det ihærdigt. Hvor mange positive syn hørte vi om, hvad det var, der foregik? Hvad førte det til? Kaos.

Jeg er ikke interesseret i at give nogen skylden. Jeg vil ganske enkelt sige, at, hvis denne politik med ensidige handlinger fortsætter, og hvis skridt i den internationale arena, hvor disse skridt er meget følsomme for det internationale samfund, ikke bliver koordineret, så er sådanne konsekvenser uundgåelige. Og modsat, hvis vi lytter til hinanden og taler ud fra en balance mellem interesser, så vil dette ikke ske. Ja, det er en vanskelig proces, processen med at nå til enighed, men det er den eneste vej til acceptable løsninger ...

Af hvilken årsag, støttede de kuppet i Ukraine? Jeg har ofte talt om dette. Den interne politiske situation dér er kompliceret, og den opposition, der nu sidder ved magten, ville efter al sandsynlighed være kommet til magten på demokratisk vis, gennem valg. Sådan er det. Vi ville have arbejdet sammen med dem, som vi havde gjort det med den regering, der sad ved magten før præsident Janukovitj.

Men nej, de skulle absolut gå frem med et kup, med tab, med udløsning af blodsudgydelser, en borgerkrig, og med at skræmme den russisktalende befolkning i det sydøstlige Ukraine og i Krim. For hvad? Og efter at vi var nødt til, simpelt hen nødt

til, at tage forholdsregler for at beskytte visse samfundsgrupper, begyndte de at optrappe situationen, at ophidse til spændinger. Efter min mening, så gøres dette, bl.a., for at retfærdiggøre eksistensen af den Nordatlantiske Blok. De har brug for en ekstern modstander, en ekstern fjende; i modsat fald, hvorfor skulle denne organisation i det hele taget være nødvendig? Der er ingen Warszawa-pagt, ingen Sovjetunion – hvem er det rettet imod?

Hvis vi fortsætter med at handle i overensstemmelse med denne tankegang, med at optrappe [spændinger] og fordoble indsatsen for at skræmme hinanden, så vil det en dag komme til en kold krig. Vores tankegang er fuldstændig anderledes. Den fokuserer på samarbejde og søgen efter kompromis. [Applaus]. (Udskriftet af Putins tale er ikke komplet.)